

S72 /
1958/3

საქართველო
საბავშვო

yp

ღელა

ზღაღღი ტრუფა ჰეაბანე,
იღისზე, იღინა შარეო,
და მუნე, ქართუელი, სწავლითა
სამსოღლი გაბანეოი¹⁴

№ 11 საბავშვო ჯაჯი ცენტრალი კომიტეტი და ნოემბერი
ა. ი. ლენინის საბავშვო ღონე პოემეტი
ორბანიბატიის რესპუბლიკური საბავშვო შარეალი 1958

ე ს რ ი რ ე ბ ე უ ლ ი ზ ე ი ი მ ი

ოქტომბრის დროშით იბრძოდნენ
მაშები წყნი მამების,
არ აძინებდათ მწველი ტ'სა,
არ უძინოდათ წამების.
წყენს მომავალზე ფიქრობდნენ,
დღევანდელ დღისთვის იწვოდნენ.

უს დიდებული ზეიმი
მათ მოციტანეს, იცოდეთ!
ოქტომბრის დროშით იბრძოდნენ
წინელები და წეხები,
შუბები ბუდაპესტისა
თუ აღბანელი კალეხები.

გაიმარჯვებს და წყენსავით
ზარიბენ მათი ნორჩები,
სელსი უპურიით აძაფად
თავისუფლების დრომები.
ოქტომბრის დროშით იბრძვიან
წყენი ტოლების მამები,

ექ, სიდაც ხაღისს ფრთვულებს
სულს სტიან ტანჯვა-წამებით.
მეგრამ ახოვად იქაც შუე—
ბედნიერების მოსასვლი
და შორეული და-მამები
იხეიბებენ წყენსავით!

ნახატები A. მუხომიძისა

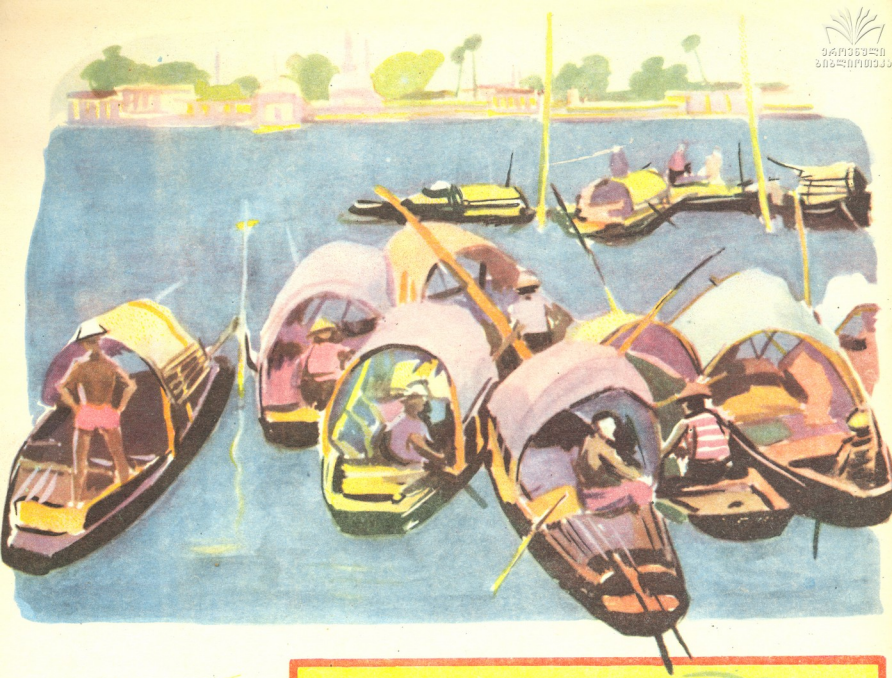
„პიონერი კარგი ამხანაგაა, უმცროსებსე

7589

„ზრუნავს, უფროსებს ეხმარება“.

შაინდობა

მარიამ ბერძულაძე

ნახატები თ. სუმსონაძისა

ნოემბრის თვე იყო, მაგრამ აუტანელი სიცხე იდგა, როგორც ტროპიკულ მხარეს ჩვევია. ადამიანები გაოგნებული დადიოდნენ ქუჩებში, განსაკუთრებით გვიჟირდა ჩვენ; საბჭოთა ქვეყნიდან ჩამოსულებისათვის უჩვეულო იყო ასეთი გულშემშლავი სიცხე.

ქვეყანას, სადაც ჩვენ ვიმყოფებოდით, ტაილანდი ეწოდება. ის ინდოჩინეთის ნახევარკუნძულზე მდებარეობს, ტროპიკულ სარტყელში.

ამიტომაცაა აქ ასეთი სიცხეები. ტაილანდელ ხალხს თოვლი არასოდეს უნახავს და კიდევ კარგი რომ არ უნახავს, თორემ როგორ იცხოვრებდნენ ისეთ სახლებში, რომელსაც არც გვერდის კედლები, არც კარ-ფანჯარა არ გააჩნია. აბა, წარმოიდგინეთ ბამბუკის ხის კარავი, ბამბუკისვე ფოთლებით გადახურული, წინიდან სრულიად ღია! აი, სად უხდება ცხოვრება ტაილანდელ ხალხს.

ბანკოკი—არხების ქალაქი

ბანკოკი ტაილანდის დედა-ქალაქია და დიდი ქალაქიც. იქ იმდენი არხებია გაყვანილი, რომ მას აღმოსავლეთის ვენეციასაც კი ეძახიან.

ბანკოკში დიდძალი ხალხი ცხოვრობს. ჩვენ ვხედავდით ბრწყინვალე სასახლეებს აგურის ქონგურებიან გალავნის იქით, ბამბუკის საცოდავ კარვებს და ნავეებს, რომლებიც ადამიანებს სახლის უქონლობის გამო საცხოვრებელ ბინებად გადაუქცევიათ. დიახ,

დღისით თუ ღამით ისინი ამ ნავეებზე ცხოვრობენ.

უამრავი ხალხი ირევა ბანკოკის ქუჩებში! ფეხშიშველ, ჩამოფლეთილ ბიჭებსა და გოგონებს ხელში უჭირავთ გასაყიდად აქაური ხილი: ანანასი, ბანანი თუ ტბილზე უტბილესი მანგო, რომელსაც ნაყინის გემო აქვს და ნაყინით დნება პირში.

ზოგი კი ქოქოსის ზეთში შინ გამომცხვარ ტბილეულს დაარბენინებს და ხმამალა იწვევს მუშტრებს.

თევზაოვა ყანებში

ტაილანდი ბრინჯის მოსავლით ცხოვრობს. ყველაფერს — თევზს, ხორცს თუ სხვა კერძს პურის მაგივრად ბრინჯს ატანენ. ბრინჯს წყალი ძალიან უყვარს და ყანებ-

ში იმდენი არხია მიშვებულნი, რომ ყანა კი არა, მდინარე ეგონება კაცს. არხებიდან კი ყანებში თევზიც შემოადის და გლეხები მუშაობის დროს პარპუნებით იჭერენ.

ყვავილუვის ზაფხუმი

იდგა. მთელი სანაპირო ხალხით იყო გაქედლილი, ისმოდა სიმღერა, ესტრადაზე ცეკვავენდნენ ტაილანდელი მოცეკვავენი.

უცნებ შეწყდა მუსიკა, შეჩერდნენ მოცეკვავენი, გაინაბა ხალხი.

წუთიც და მთელი მდინარე ყვავილების პატარა თუ მოზრდილი ნავეებით აივსო. თათოუფლ ნავეში კი სანთელი იდგა და ისე მისრიალებდა ნავე წყალზე. მდინარე აღარ ჩანდა, მხოლოდ ყვავილების კონები მიცურავდნენ ნელა. თურმე ამ დღეს ყველა ტაილანდელმა საკუთარი ხელით უნდა შექპრას ყვავილების ნავე, ჩადვას შიგ სანთელი და მდინარეში გაუშვას. ვისი ნავეც უფრო შორს წავა და ვისი სანთელიც უფრო გვიან ჩაქრება, ტაილანდელების რწმენით, იმ ოჯახს ყოველგვარი ვანსაცდელი ასცდება.

ცოტა ხნის შემდეგ მდინარეზე ორი ნამდვილი გრძილი ნავე გამოჩნდა. შიგ ერთნაირად ჩაცმული რვა-რვა ქაბუკი იჯდა და ისე მწყობრად უხვამდნენ ნიჩბებს, გეონებოდა, ნავე ერთ კაცს მიჰყავსო. მდინარის ორივე ნაპირზე ყოყინა და შეძახილები ატყავ, უკრავდნენ ტაშს, ყვავილებს ესროდნენ — ქაბუკები სწრაფად მიაქანებდნენ ნავეებს და ყვავილების პატარა ნავეებიც უფრო შორს იფანტებოდნენ.

ეს თვალწარმტაცია, დაუვიწყარი სანახაობა იყო.

უცნაურია ტაილანდის სალაშობები. ჩვენში მზე რომ ჩავა, დღის სინათლე კარგა ხანს რჩება კიდევ.

ტაილანდში კი მზის ჩასვლა და ჩამობნელება ერთია. სალაშობებში შედარებით გრილია და მთელი ხალხი ქუჩებშია გამოფენილი.

აი, ერთ სალამოს ჩვენ სახლო დღესასწაულზე მიგვიწვიეს. ტაილანდელები მას ყოველწლიურად 18 ნოემბერს ზეიმობენ და „სახესე მთვარის დღესასწაულს“ ეძახიან.

ქალაქის განაპირას დიდი მდინარის ნაპირი ნაირფერი ელექტრონათურებით იყო განათებული. გაჩირაღდნებული კომპიუტერები შუა მდინარეშიც

პატარა მემოზრები

ჩვენ ახლადაგებულ სასტუმროს შენობაში ვცხოვრობდით. შენობა მთლიანად არ იყო დამთავრებული, კიბეების მოპირკეთებზე მუშაობდნენ.

ძონძებში ჩაცმული ფეხშიშველა ქალები მთელი დღე აპრიალებდნენ მარმარილოს.

ერთ დღით ასეთ სურათს წავაწყდით: ერთ-ერთ მუშა ქალთან ბავშვები მოსულიყვნენ. ოთხივენი ალაყაფის კართან იდგნენ. სულ უფროსი ექვსი წლისა ძლივს იქნებოდა. დარაჯი ეზოში არ უშვებდა მათ და ისინიც გულამოსკენით ტიროდნენ. შემეცოდნენ პატარები, სწრაფად შევბრუნდი ოთახში, გამოვიტანე მოსკოვიდან ჩამოტანილი ორი კოლოფი ბისკვიტი, ოთხად გავყავი და ბავშვებს დავურიგე. ოჰ, როგორ გაუბრწყინდათ თვალები! დედამ კი მათი ადათის მიხედვით მადლობა წელში მოხრილმა გადამიხადა.

მას შემდეგ თითქმის ყოველდღე ვხვდებოდით ამ პატარებს ალაყაფის კართან. ჩვენც მუდამ მზად გვქონდა მათთვის ან ბანანი ან კანფეტი.

აი, დადგა გამომგზავრების დღეც.

ჩამოვედით ძირს და ის იყო მანქანაში უნდა ჩავმსხდარიყავით აეროდრომზე წასასვლელად, რომ ჩვენს პატარა ნაცობებს მოვკარით თვალი. ეტყობოდათ, გამოთხოვება უნ-

დაოდათ. ოთხივენი ირგვლივ შემოგვეხვივნენ, დაგვიწყეს კოცნა. ხოლო როცა მანქანაში ჩავსხედით, სულ პატარა გოგონამ ისეთი ტირილი ატეხა, რომ ალაყაფის კართან მდგომ დარაჯსაც კი შეეცოდა და ხელში აიყვანა.

ტაილანდელმა ბავშვებმა კარგად იციან, რომ საბჭოთა კავშირში ბავშვები ბედნიერად ცხოვრობენ, ისინი ნატრობენ თქვენს გაცნობას და თქვენთან მეგობრობაზე ხშირად ოცნებობენ.

თხა და მეღა

ო

იგავ-არაი

თხა და მეღა და-
მძობილდნენ და საზი-
აროდ უნა დათესეს.
კარგი უნა მოვიდა.
ამსანაგებმა მოძვეს უ-
ნა, გაღეწეს, განი-
ვეს, სვაგი ცაღკე და-
გროვეს და ბზე —
ცაღკე.

— სვაგი მე და ბზე შენაო, — უთხრა
მეღამ თხას.

— არა, ორივე შუასე გავიყოთო, —
უნასუსა თხამ.

— მამ, მე წავალ, ბიძახემს. მოვი-
ყვან და იმან გაგვიყოსო, — უთხრა მე-
ღამ და წავიდა.

სანამ მეღა მოვი-
დოდა, თხამ ცხურის
ფარიდან ორი დიდი
ქოფაკი მოიყვანა და
ბზეში დამალა.

მოვიდა მეღა და ერთი ისეთი მე-
ღლი მოიყვანა, რომ თხას შიშით თვალთ
დაუბნეულდა.

— ჩემს დისწულს რად აჩვილებ? —
დაუდრიალა მეღამა თხას და შეჭმა
მოინდომა, მაგრამ ამ დროს წამოხტნენ
ძაღვები. მეღა და ბიძამისი მეღლი
ისე გახადეს, რომ შარშანდელიც დაავი-
წყეს, თორემ წლეყანდელს ვინდა ჩიოდა-
დარჩა თხას. უნა.

ლაჩიბი და ქილა ეკბო

იგავ-არაკი

რთი ღარბიბი კვცი
კსაზე შიდიოდა და
ერთი ქილა ერბო
იზოვა. ეურში ჯოხნი
კაუკარა და მსარსე

კაიდო, შიდიოდა და თან კულში აძას
აბბობდა:

— ჩემი გამდიდრება ინება ღმერთმა.
ჩავალ ქალაქში და ერბოს ექვს მუზნად
კაუვიდი; იმით თორმეტ წიწილას ვი-
ვიდი, მოვიკვან, დავსრდი, დავასუქებ
და თითოს თითო აბასად კაუვიდი. ამ
ფულით კოჭებს ვივიდი, დავასუქებ და
ექვს-ექვს აბასად დავუვიდი. შექდეკ მოხ-
ვრებს ვივიდი, ხარებს დავსრდი, მოვს-
ნავ, მოვთესავ და კავმდიდრდებიო...

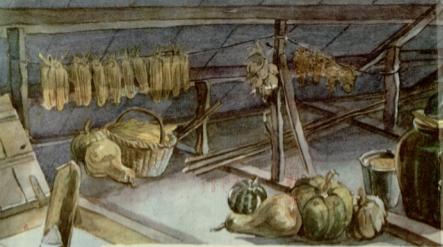
ამ ფიქრში წარმოიდგინა, რომ შემით
ღატვირთა ურემი და ქალაქში წაიღო
კასაიდადა. კსაზე ხიდი დახვდა. ამ კაც-
მა თქვა: აქ ხარი არ კავილის, თუ არ
შეკვასო. შესძასა:— ჭამო! — მოუქნია

ჯოხნი და ერბოს ქოთანნი ხიდასე დაჭრა.
ქოთანნი კატედა, ერბო დიქვა.
ოცნებით კამდიდრება წუთსე წაუნდა.

ნახატები გ. შოთსნივილინა

ს ს ს

პანახა პანახა

გაბრო შინ მარტო დარჩა, დრო იხელთა და სხვენზე მიღებულ კიბეს აუწყა.

სამზად სახლში სიჩუმე იდგა. ფისო რა არის, ფისოც კი არ იყო იმედად შინ. ეშინოდა გაბროს, შიგარამ მალე მაინც სხვენზე ამოჰყო თავი.

ფარდაგის ნახევზე ბაგეგახლწილი ბროწეულები ეწყო. გვეგონებოდათ, წითელი კბილები ჩაუღვამთ და იცინიანო. ზემოთ, გაბოლილ ჯოზეზე, ნიერის ვეგბაკონა იყო ჩამოკონწიალებული. ზაფრანის აცმულას საცემურიდან შემოსული ნიავი აქანავებდა ერთ ადგილას ხახვი ეყარა. იქით, ცოცხა მოშორებით, ნაქურჩალათი თავდაცული მუცელგამობერილი ბოცა იდგა ბუღემში. აქეთ კიდევ აყიროგბს*) იხვევივით აეწიათ თავები.

შიგარამ კაკალი ვერ აღმოაჩინა და

ვერა. ახოსვს, სიდაც ახლა ცერცვი გაეშალათ გახახმობად, სწორედ აქ, ამ ადგილას იყო თავმაქარა კაკლებიც დახვევებული.

უცხად მხარეთმობე წამოწოლილი, ტუნჩოტხილი ვეგბაკონა დაინახა. თუმცა კაკლის ჰოვნის იმედი დაკარგული ჰქონდა, მაინც შიუხლოვდა. კოკის პირს საცემურიდან სინათლე ეცქვოდა. შიგ ჩახვიდა და... აი, მისი ნანატრი კაკალიც! როგორ გაინახა! გაბროს პაწაწინა ხელი ადვილად ჩაეცია კოკის უღელში.

კაკლის არც კი მისწვდომოდა, რომ კოკაში შეიჭრა ორომტრიალი. ახრიალდნენ კაკლები. რაღაც ფიფუკი კოკაში ჩიტყვით ფართახლებდა და თიფებში ეტხლებოდა. გაბროს ლამის გული გადარტყილიდა შინისაგან. ერთი კი დაიწვილა და კოკიდან ხელი ამოჰყო. კოკი-

ე ნ ზ ე

ნახტი ზ. ფრინველი

დან ხელის ამოღება და ვირთაგვის ამოხტომა ერთი იყო. ვირთაგვამ ცუტსუბით თავს უშველა... ფრინველი, აკანკლებული გაბრო გონს რომ მოვიდა, გაეცინა.

— ჰო, შე ქურდო, შენა! — მუშტი მოუღერა ვირთაგვას და კოკას შეხვდა. ჯერ კიდევ საშინლად უცქვდა გული. სთვი ოფლი ხეთიქად ჩამოსდიოდა.

კოკასთან მივიდა. რამდენიმეჯერ განახრია. უნდოდა გაეგო, კიდევ ხომ არ დარჩნენ გრძელკულები შიგო. როცა დარწმუნდა, კოკაში კაკლის მტერი არაფერი არააო, ხელი ჩაყო და რამდენიმე კაკალი ამოიღო. სათითაოდ გასინჯავდა უხალო, ყველა მძიმე იყო. ჯიბეებში უნდა ვეიტენა, რომ კურსში მიხვევ წყარალა სიტყვები ჩაენმა:

— ჰო, შე ქურდო, შენა!... შერცხვა... კაკალი კოკაში ჩააბრუნა.

კოკა წამოაყენა, ფგონა, რაღაცამ წააქციაო. ის კი არ იცოდა, რომ ეს ბებოს საქმე იყო. ბებომ იფიქრა, რაკი მსუნაგი გაბრო კოკას ასე უბრლოდ წაწვენილს ნახავს, სატივლი გვინებოაო. აქ ასეც მოხდა!..

გაბრომ ერთი ყველაზე პატარა აყირო აარჩია და კოკას დაახურა. ისიც ზედგამოჭრილივით მოერგო...

— ახლა კიდევ ჩაძვრები?! — თქვა და ხელდაიკრებდა უკან გამოსწია. ბროწეული რა არის, ისიც კი არ აუღია.

რა მოხდა შემდეგ? ბებოს ჯერ არ უნახავს აყიროთი თავდახურული კოკა. რომ ნახავს, ალბათ, ვეცვირდება და გაბროს ეტყვის: ეს შენი ოინი ხომ არ არის? გაბროც ყველფერში გამოუტყულება, თავიდან ბოლომდე სიმარტულს ჩაუწიწიკებს. ან კი აა აქს დასამ. ცა? კაკალი ხომ არ მოუპარავს?!

*) აყირო — ცხლიანი ხეობა.

ყურძენი

ილია სიხარულიძე

ნახატები ზ. როინიძევილით

„შემოდგომამ დაგვიმწიფა
ვენახებში ყურძენი;
ვაბს სწვევიან პატარები,
მუდამ მოთუხთუხსენი,
ვაბებს რომ ეტანებიან,
განა გაემტყუნებთ?
მწიფე ყურძნის ჭამა უყვართ,
პირის ჩატკბარუნება.
მოდით, მოდით, პატარებო,
თქვენთვის განა რამე გვშურს?
რას მიირთმევთ: რქაწითელს თუ
საფერავს თუ ბუფეშურს?
ხედავთ, ვაბი გვეხვეწება:
„მოკრიფეთო ყურძენი,

თორემ მხრები დაგველდა,
მტვენებს ვერ გავუძელით!“
საწნახლები იძახიან:
„ჩაგვაყარეთ ყურძენი,
რომ აფუფსოთ ქვევრებს მაკრიოთ
გაბერირი მუცელი;
დავაშბადოთ ჩურჩხელები,
ტკბილიკვერი, თათარა!..“
რთველია და მთა და ბარში
ყურძნის სუნი დამგვარა!
რა ციკკაა, რა კრახუნა,
ოჯაღეში, ჩხავერი!..
დაგვილოცოს, საქართველოვ,
მიწის თითო მტკაველი!

უცნაური მხატვარი

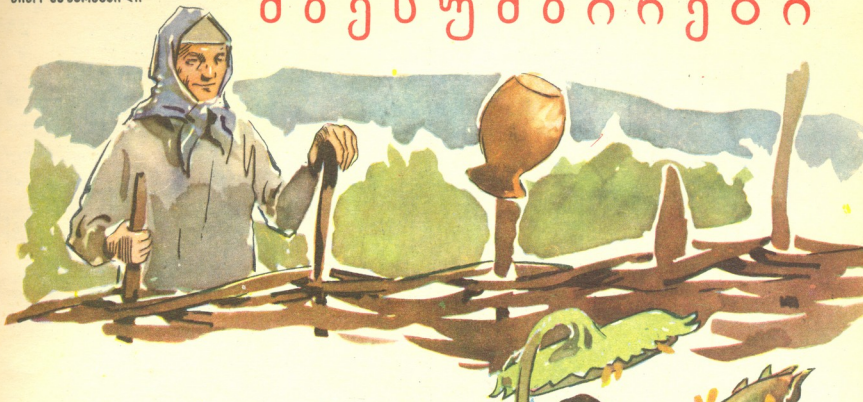
ბენო რალაც საშინელს
და უცნაურს ხატავს,
არც კაცია, არც მხეცი,
არც ძალი, არც კატა.
დაუხატა პირი—
ფართედ დაბჩენილი;

დაუხატა ცხვირი—
მონგრეული, მსხვილი;
გაუყვია კბილები—
მილრეც-მოლრეცილები;
დაუხატა თვალები—
უშნოდ დაბრეცილები.
უთხრა:—აი, ნახე!
რა დაეხატე ხედავ?!—

გოგო ყვირის:—ვაიმე,
შემკამს!.. სად ხარ, დედა!—
დედამ ბენო დატუქსა:
— რატომ ხატავ უჩრხულებს?!—
დედას ეკვირს მაიკო
და შემკრთადი ჩურჩხულებს:
— დედი, სანდში ბენოსთან
ნუ დამტოვებ მართლს!..
რა ვქნა მაშინ, ასეთი
კიდევ რომ დახატოს?!

მზესუმზირები

ნახატები ლ. ხახუაშვილისა

ნელიმ ლალი მესობლის ბაღაში გადაახედა და ორი მსხვილთავიანი მზესუმზირა დაანახვა.

— ლალი, ერთი შეხედე, რა დიდი მზესუმზირებია. ჩემი რომ იყოს, ერთს ქოლგად დავიდგამდი და მეორეს შენ გაჩუქებდი.

— მართლაც რა დიდი მზესუმზირებია! — დაუმოწმა ლალი, — პირდაპირ მთვარისოდენაა.

— მთვარე ხან დიდია, ხან პატარა. მე მეორე, ჩვენი ტაბაკის ტოლი უფრო იქნება, — შეესიტყვა ნელი.

— მთვარის ტოლია თუ ტაბაკისა, მერე თქვენ რა? — გადმოსახა ბებია სოფიომ.

— არაფერი, ბებო, ოღონდ ძალიან გთხოვთ, როცა მარცვალს აიღებთ, ეგ თავები ღეროებიანად ჩვენ მოგვეცი! — უთხრა ლალიმ.

— მარცვალი სადღაა, შვილო, სულ ჩიტებმა ამოკენეს. ახლავე წაიღეთ.

— რით მოჭრით?—ჭკითხეს გახარებულია გოგონებმა.

— წალღით უნდა მოიჭრას, თორემ ასეთი მსხვილი ღეროების ხელით გადატეხა ძნელია!

ბების მოჭრილ მზესუმზირებს გოგონებმა აქა-იქ დარჩენილი მსხვილი მარცვლები ჩამოუხეხნეს, ფოთლები შეაცალეს და უცნაური „ქოლგები“ წყალზე წავიდნენ.

ბესიკომ „ქოლგები“ დანახა და მოეწონა.

ჩემი რომ იყოს ეგ მზესუმზირები, ფარად გამომადგებოდაო, — გაიფიქ-

რა და გადაწყვიტა, როგორმე დაეცახტა გოგონებისათვის. ხეწნით რომ ვერაფერი გააწყო, დედას ფერად-ფერადი ნაკუწები გამოთხოვა და მათთან მიიბრინა.

ბესიკო ჯიბიდან რიგრიგობით აჩენდა სატინის, ჩითის, აბრეშუმის ნაკუწებს, თან გაიძახოდა:

— არც ზღაა მომცემთ, არც ახლა?!

— ამისი დედოფალას მოსახვევი გამოვა, ამისი—კაბა, ამისი—წინსაფარი! — იძახდნენ აღტაცებული გოგონები და უარი ვეღარ უთხრეს ბესიკოს.

ბესიკომ ღეროები დაუმოკლა „ქოლგებს“, ხელის ჩასავლე-

ჰე, ბიჭუბო!..

თინათინ კვიციანი

ყველაფერი ჩვენს წინ არის:

აქ ჩაქუჩი, იქ გაზია, სატეხი და ბეწვახერხი, შალაშინიც დაზგაზეა.

ჰე, ბიჭუბო, დავტრიალდეთ, საქმემ როგორ დაგვაშინოს.

ზოგმა ვხერხოთ, ზოგმა ვრანდოთ, ზოგმაც გავაშალაშინოთ.

ხრამ-ხრუმ, ხრამ-ხრუმ! ცხერის ბეწვივით იგრიხება ბურბუშელა.

გოგი, უქმად რა გაჩერებს, გაზარმაყდი ნუთუ შენაც!

ადე, ხელი გაანძრიე, რად გჭირდება მოგონება,

ხომ უყურებ, რა კურდღლემო გააკეთეს გოგონებმა.

აი, აგერ, ეგ ფიცრები ტოლ-ტოლი და ბაწაწინა

მე დავჭერი ნაწილებად, მე შეგკარი ამას წინათ.

ახლა კობტა ჩუქურთმებსაც ამოვაჭრი ყოველ მხარეს

და კოლოფიც მზად იქნება, მოდი, ბიჭო, მომეხმარე!

აჰა, წებოც აგერ არის, იქ ჩაქუჩი, აქ გაზია,

ბეწვახერხი, შალაშინი, — ყველაფერი დაზგაზეა.

ბილა დაუტოვა. ერთ ხელში ერთი „ფარი“
დაიჭირა, მეორეში მეორე და დაიძახა:
— ვისაც თამაში უნდა, ჩემთან მო-
ვიდეს! მხოლოდ დიდი ქვები არ ის-

უმზირის თავების კენჭებით დაქევეს.
ჩემი რომ იყოს, ურმის თვლებს გავა-
კეთებდიო.

მეორე დილას მალხაზმა კიბესთან
მიყრილი „ფარე-
ბი“ დაინახა. ბე-
სიკო კი არა ჩან-
და.

— ბებო, ბესი-
კო სად არის?—
ჰკითხა ბებიას.

— ბესიკო მამას
გაპყვა ვენახში.
სალამომდე არ და-
ბრუნდება, — უპა-
სუხა ბებიამ.

მალხაზმა და-
ავლო „ფარებს“
ხელი და სახლის
უკან გააქანა. ბი-
ჭუნამ სახელურე-
ბი ძირში დააქრა,

როლოთ!
უბნის ბიჭებმა
წვრილ-წვრილი
კენჭები დააყარეს.
ბესიკოც მოხერ-
ხებულად იგერიებ-
და კენჭებს. ბესი-
კოს ძმა მალხაზი
შორიდან უყურებ-
და „ფარებს“ და
ფიქრობდა: ცო-
დრა ასეთი მხეს-

მიჯაბიჯა

მირიან კახიანიძე

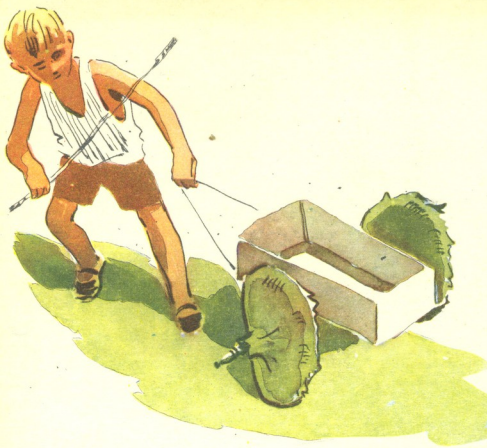
ნახატები მ. გრიგოლიძისა

შემოიჭრა, შემოფრინდა
აუთანდილთან თამარ ქალი,
სიტყვას აძობოს, ვეღარც აძობოს,
უციმციმებს მხოლოდ თვალთ.
— დღეს დღეობა არის ჩემი, —
თქვა გარკვევით, როგორც იყო, —
წაბო ჩემთან...

შენ გპატიეებ,
დელაჯ, შამაც და ბუბიკოც.
აუთანდილმა ჩაიღიმა.
— წადი, შეილო! — უოსრა დელამ.
მაგრამ ბიჭი თავს იკავებს,
რადღაც, სურს და თქმის ვერ ბუდავს.

დელას შვილის თავდაქერა
თან მოსწონს და თან აუკირვებს.
ბოლოს მისვდა, ბიჭი წასვლას
უსაჩუქროდ არ აპირებს.
მიისვდა, მოისვდა,
რას არ ნატრობს მთელი გულით,
და აღერსით მიაწოდა
შვილის „ჩიტუნა“ მოხატული.
აუთანდილმაც ჩამოართვა,
თავს სასურველ სტუმრად თვლიდა
და თამართან ერთად კარებს
მიაბურა და გაფრინდა.

დაახვია, რომ თვლები არ დასძრომონდა, და ზედ სულ პაწია ლურსმებით მუყაოს ყუთი დაამაგრა.

მთელ დღეს დაარბენინებდა მალხაზი თავის „ურემს“ და გუშინდელი ომობანას კენჭებიც სულ აკრიფა ეზოში. საღამოს კი, როცა ბესიკოს მოსვლის დრო დადგა, შეშინებულმა ურემი ეზოში დატოვა, ბებიასთან მიიარბინა და შესჩივლა: ურემს წამართმევსო.

— ვერ წაგართმევს, — დაამშვიდა ბებიამ. — შენი ურემი ფარებზე უკეთესია! ბესიკომ გუშინ კენჭებით აავსო ეზო-ყურე და ქვასროლია ბიჭებს კინაღამ ფანჯრები ჩაალეწინა. შენ რომ არ აგეკრიფა, მე უნდა ვაღამეყარა. მე ვავცემ იმას პასუხს, ნუ გეშინია!

ბებიას იმედით გათამამებული მალხაზი ისევე ურემს დაუბრუნდა, მაგრამ სადღა იყო ურემი! ნახირიდან დაბრუნებულ ძროხას ერთი „თვალი“ მთლად შეეჭამა და ახლა მეორის შეჭმას აპირებდა!

მერე ფიჩხებიდან ღერძალ მოკლე გოხი გამოტეხა და „ფარები“ ერთმანეთთან შეაერთა. ღერძის ბოლოებზე მხრალი*)

*) მხრალი — თუთის ტოტზე აკლილი კანი.

გამოცანები

ნახატები ი. არღვიანიისა

ნაკადი ფისო

(ამოცანა)

ციცუნია ამ ერთხელ ნატას დააჯარა სელები, ნატამ უთხრა:—საბაგლო, აღარ მოგეფერები! რაღა ჩემზე გამოსცადე შენი ბასრი ბრჭყალები? მე ოცივე რომ დავაჭრა, სულ არ შემებრალდები!— ეს მუქარა რომ გაიგო, მზიამ უთხრა ნატას: — ჩემო დაო, ოცი ბრჭყალი სულ არა აქვს კატას! ნატა ფისოს მიეპარა, ბევრი აღარ აცალა, წინა ფეხსე—სუთი ბრჭყალი, უკან—ოთხი დათვალა. ანგარიშში ვისაც თავი გაწაფული ჰქონია, მიპასუროს: ფისოს ბრჭყალი სულ რამდენი ჰქონია?!

ლ. ძაძაძიძე

კლანჭებით ბატკნებს ვიტაცებ, მთებში გაყვირი, არ ვწივი, მსხვერპლს ვუთვალთვალე მიწაზე ფრინველთა მეფე ●●●●●●●●

ბ. ირაშვილი

კიდეც უკრავს, კიდეც მღერის, განა დაიღვება? უნოა, მაგრამ მინც ქვეყნის ამბებს ჰყვება

ბ. საბაძი

ბოლოწითელი ჩირი ვარ, ტუბილად ვსტვენ, ტუბილად ვმღერი, ტყის და ბაღების მოკეთე, მავნე მწერების მტერი.

ა.ლ. საჩინოელი

ყინულს გატეხავ თუ არა, ვერცხლს აღმოაჩენ იქვე, ვერცხლის შიგნით კი ჭკოლა, დაფიქრი, ეგებ მოხვედ!

ბ. ამირანაშვილი

ყდის მხატვრობა ეკუთვნის ბ. თორთაქაძეს

რედაქტორი იოსებ ნონეშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გრიშაშვილი, კ. გოგიაშვილი, მაცვალა მრეველიშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ი. სიხარულიძე, ნ. უნაუქოშვილი, შ. ცხადაძე (სამხატვრო რედაქტორი) ბანკოშვილი (ოცდამეორეობამ წელი) ფასი 2 ჰამ.

რედაქციამი შემოსული მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ.

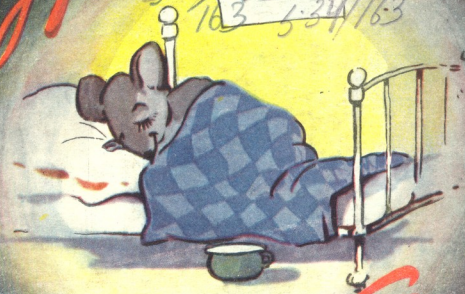
საგლიტბამი. რედაქციის მისამართი: თბილისი, პლანეტის პარკი, 91, ტელ. 3-37-38. გამოც. შეჯ. № 418, სტამბის შეჯ. № 1991 გორაკი 16900 შე 66356 ჩილმოწარმის დასახელებად 10/IX 1958 წ. ვერხლი დაბეჭდილია ლიბო-ოქსტურ ჰეპტის ფარაკმა დ. ი. ა. ლ.—ემესიყნი დესტი ჯურნა ქს ლკსმ გრუიი მ რესპუბლიკანოსო სოვეტო ორგანიზაციი ჯონხ პიონერო იმ. ვ. ი. ლესია № 11, ნოვბერ 1958 გ. ტბილისი, პროსპ. პლახიოლა 91.

თაგუნია

6/2/219

~~5.37/163~~
163 5.37/163

სიზმარი

